

for Handlemaaden overfor den ekstraordinære Understøttelse den, at der ikke var Midler. Vi fik ogsaa en Skildring af, hvilket Deficit Arbejdsløshedsfonden har, og efter § 31, siger den højtærede Minister, var det saa en Pligt at gaa til Nedsættelse. Ja, det var vel en Pligt at gøre noget, det indrømmer jeg, men nogen Pligt til just at gaa til Nedsættelse var der ikke. Man kunde ogsaa være gaaet en anden Vej, man kunde være gaaet til Rigsdagen og have spurgt, om den vilde bevilge nogle flere Penge til Fondens Virksomhed for en kortere eller længere Tid. Det var en Mulighed, som den højtærede Minister altsaa ikke ønskede at udnytte. Er der Tale om Pligt i denne Sag, saa holder jeg fast ved, at det eneste, den højtærede Minister i denne Situation havde Pligt til, var at holde Arbejdsløshedshjælpen ude fra Krigsførelsen; det var at undgaa det, som den højtærede Minister nu sluttelig gjorde: at kaste Staten og Ministeriet ind i Krigen paa Arbejdsgivernes Side.

Det var den eneste Ting, som den højtærede Minister havde Pligt til; men den Pligt opfyldte han ikke. Han stillede sig paa Arbejdsgivernes Side og gjorde disse forskellige Handlinger, som for dem var et tydeligt Tegn paa Sympati, og selvfølgelig ogsaa en reel Støtte. Selvfølgelig paavirker det Arbejderne, naar de ser 75 000 af deres Kammerater nødstedte, stillede i den Situation, at de ingen som helst Understøttelse skal oppebære mere. Men der er da Grund til, naar dette nu er Stillingen, at spørge den højtærede Minister, hvor han mener, disse mange Tusinde Mennesker skal gaa hen og faa den Hjælp, der er nødvendig. Mon Fattigvæsenet er indstillet paa en saadan pludselig Invasion? Jeg tror ikke, det er det, hverken her eller i andre Byer i Landet. Hjælpekasserne er det ganske afgjort ikke. Der foreligger jo endda Lovforslag om fra 1. April at begrænse Stats-tilskuddet til Hjælpekasserne til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og der er derfor ingen som helst Mulighed for, at Hjælpekasserne vil kunne magte den Opgave, som de her vil blive stillet overfor. Kommunerne vil altsaa staa overfor en rent praktisk Vanskelighed af uhyre Omfang, men de vil ogsaa, hvad angaar det finansielle, staa overfor en ganske uoverkommelig Vanskelighed. Med de foregaaende Aars Udvikling for Kommunerne vil det være ganske utænkeligt, at de skulde kunne overtage, hvad Staten her har kastet fra sig. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har tænkt sig den Mulighed, at der skulde skaffes Penge af Arbejderne selv. Hvis den højtærede Minister har tænkt sig

noget saadant, maa han være ret ukyndig i denne Materie, thi naar der af Arbejdsgiverne for Øjeblikket er paaført Arbejderne en omfattende Kamp, er det klart, at saa har de Par Mennesker, der er i Arbejde — det er jo kun ganske faa — selvfølgelig uhyre vanskeligt ved at skaffe, hvad der er nødvendigt for dem, der er ramt af Arbejdsgivernes Krigserklæring. Samfundet har Pligten overfor de arbejdsløse. De er ikke arbejdsløse som Følge af Lockouten, de er ganske uden Skyld i, at de er arbejdsløse. De har med beundringsværdig Ro fundet sig i denne Tilstand Maaned efter Maaned gennem et Par Aar. Samfundet handler overmaade ilde ved den Opræden, som den højtærede Minister har dikteret det overfor disse Mennesker. Og med hvilken Ret gør den højtærede Minister det? Stadig med Lockouten som Baggrund, Lockouten, som aldeles ingen Indflydelse har haft paa det Forhold, at der er 100 000 arbejdsløse. At handle saaledes er aldeles urimeligt og uretfærdigt overfor de arbejdsløse. Der findes f. Eks. i Nykøbing paa Mors 30 Smede og 100 Arbejdsmænd i de derværende Arbejdsløshedskasser. Disse to Grupper af Arbejdere har været arbejdsløse i saa lang Tid, at de nu har været omfattet af Lockout to Gange — nu er det vist tredje Gang, de er det —, uden at de i Mellemtiden har været i Arbejde. Med hvilken Ret finder man pludselig paa, at de nu er blevet mindre værdige, end de har været tidligere? Hvorfor i al Verden skal disse 30 Smede og 100 Arbejdsmænd nu undrages Hjælp, efter at de har været arbejdsløse i et Par Aar, og uden at det er dokumenteret, at de i mindste Maade selv har Skylden derfor. Nu er der det ejendommelige Forhold, at foruden dem, som den højtærede Minister formodentlig anser for skyldige, findes der et ikke helt ringe Antal endnu mere uskyldige, om jeg kan bruge det Udtryk. Der findes nemlig, ikke mindst her i København, et ganske betragteligt Antal Smaamestre, som under den herskende Situation har maattet ty til Hjælpekassen, og som naturligvis rangerer med Skomagere, Smede og Skrædere paa Svendesiden, og som nu ved Ministerens Forordning selvfølgelig ogsaa udelukkes fra Understøttelse. Ja, det er mærkelige Konsekvenser, den højtærede Ministers Uriemlighed kan faa. Men det faar jo blive hans eller den konservative Gruppens Sag at klare det med Mestrene. Jeg nævner det blot som en Kuriositet, det er jo mindre min Sag end den højtærede Ministers, men sikkert er det, at et betydeligt Antal Mennesker rammes ganske uretfærdigt ved Ministerens